

Arrest

**nr. 341 196 van 16 februari 2026
in de zaak RvV X / IX**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNEST
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 9 september 2020 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 23 september 2020 om internationale bescherming. Op 30 januari 2023 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens je verklaringen heb je de Afghaanse nationaliteit. Je bent geboren op (...) 2004 in Otmankhel, in de regio Zorabi in het district Dushi van de Afghaanse provincie Baghlan. Daar woonde je je hele leven, samen met je moeder en je jongere zus.

Je ging niet naar school omdat die vrij ver van je huis gelegen was, maar volgde wel koranlessen tot twee weken voor je vertrek uit Afghanistan. Verder hield je je bezig met de landbouw.

Je vader werkte voor de geheime dienst van de Afghaanse overheid: hij gaf hen informatie door over de Taliban. Zo'n vijf à zes jaar voor je vertrek gaf je vader informatie over talibs uit het dorp aan de overheid. Daarop organiseerde de overheid een grote operatie in je dorp, waarbij meerdere talibs werden gearresteerd, twee van hen waren dorpelingen. De volgende keer dat je vader van zijn werk terugkeerde, wachtten de Taliban hem op en doodden ze je vader.

Vijf of zes jaar later ontsnapten de gearresteerde talibs uit de gevangenis. Ze kwamen in het dorp vragen wie gespioneerd had, en hen werd verteld dat jouw vader destijds informatie had doorgegeven aan de overheid. Daarop wilden de Taliban je komen halen. Jij werd voor tien dagen ondergebracht in het huis van je tante R. (...), en in die periode kwamen de Taliban vier keer naar je ouderlijke huis om je te zoeken. Na die tien dagen keerde je terug naar huis voor drie à vier dagen om je reis voor te bereiden. Je verliet het land en na een reis van ongeveer een jaar bereikte je België op 23 september 2020, waar je een verzoek om internationale bescherming indiende.

Na je vertrek kwamen de Taliban nog vier keer naar je huis om naar jou te vragen. Bij hun vierde bezoek staken ze jullie huis in brand, en sindsdien wonen je moeder en je zus bij je tante R. (...).

Je legde geen documenten neer ter staving van je asielrelaas.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier van oordeel is dat er in jouw hoofde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Je arriveerde immers in België als niet-begeleide minderjarige en was nog minderjarig ten tijde van je gehoor op het CGVS.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er je in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van je verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen.

Na een grondige analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient te worden vastgesteld dat je er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken dat je in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat je er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan je asielrelaas.

Er werd vastgesteld dat je op het CGVS een asielrelaas vertelde dat volledig afwijkt van wat je op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) hebt verteld.

Op de DVZ vertelde je immers nog dat de Taliban in je dorp van elk huis een jongen wilden meenemen om voor hen te werken, en dat enkele talibs werden gearresteerd nadat je neef de politie daarvan op de hoogte bracht. De Taliban zouden vier à vijf dagen later naar je huis gekomen zijn en wilden dat je naar hen zou komen. Daarop zou je drie dagen lang verborgen gebleven zijn bij vrienden en bij mensen uit het dorp, waarna je het land verliet (Vragenlijst 3.5). Dit verhaal heeft niets te maken met het verhaal dat je op het CGVS hebt verteld, wat vanzelfsprekend je geloofwaardigheid volledig onderuit haalt. Je stelt dat je op de Dienst Vreemdelingenzaken een verhaal had verzonnen op aanraden van anderen, maar dat houdt geen

steek (CGVS p. 20). Immers kan niet worden ingezien waarom je, indien je werkelijk dergelijke, ernstige persoonlijke problemen hebt ervaren met de Taliban, op de DVZ ándere problemen met de Taliban zou verzinnen. Bovendien blijft je uitleg bij confrontatie erg ambigu: enerzijds stel je dat je een verhaal verzonnen hebt op de DVZ, op aanraden van anderen; later beweer je dan weer dat je op de DVZ gewoon niet wist wat te zeggen en dat niemand je enig advies heeft gegeven (CGVS p. 22). Daarbovenop beweer je later dat het verhaal dat je vertelde op de DVZ ook deels echt gebeurd is, namelijk dat de Taliban inderdaad van elk huis een jongen wilden en dat ze je zo ook voor je recente vertrekaanleiding 4 à 5 keer kwamen zoeken doorheen de laatste vier jaar, waarbij je je telkens in de kelder verstopte (CGVS p. 20). Dat je aanvankelijk beweert dat je het DVZ-verhaal verzonnen hebt, om vervolgens te beweren dat het toch (deels) waar is, houdt geen steek.

Bovendien vloeit het verhaal dat je op het CGVS vertelt volledig voort uit het beweerde beroep van je vader als spion en de moord op je vader. Nochtans gaf je op de DVZ geen beroep op voor je vader, en verklaarde je op de koop toe dat hij acht à negen jaar geleden een natuurlijke dood was gestorven, en dus niet dat hij vermoord werd door de Taliban (Persoonsgegevens DVZ, rubriek 15A). Bij confrontatie bevestig je dat je zelf beslist hebt om te verzinnen dat je vader een natuurlijke dood was gestorven, dat je dat niet gedaan had op advies van anderen, en dat je gewoon niet wist wat te zeggen (CGVS p. 22). Er kan op geen enkele manier ingezien worden waarom je de ware doodsoorzaak van je vader niet zou vermelden, zeker gezien je vader volgens je huidige asielrelaas gewelddadig werd vermoord en je weet dat je op de DVZ over je problemen in Afghanistan moest komen vertellen.

Er moet geconcludeerd worden dat bij voorbaat geen enkel geloof kan worden gehecht aan je asielrelaas.

Ten overvloede kan gewezen worden op je onaannemelijke verklaringen met betrekking tot je recentste asielrelaas, die verder bevestigen dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Zo leg je onaannemelijke en volatiele verklaringen af met betrekking tot je verblijf bij je tante. Je stelt immers dat je, toen de Taliban in je eigen huis voor het eerst naar jou kwam vragen, bij je tante was. Je zou daar geweest zijn, zo stel je, precies omdat de Taliban naar jou op zoek waren (CGVS p. 18). Dat kan je op dat moment echter nog niet geweten hebben: zoals je ook zelf verklaart ontdekte je pas dat de Taliban naar jou op zoek was bij hun eerste bezoek. Je kan dus niet al omwille van de Taliban bij je tante verstopt geweest zijn. Bij confrontatie daarmee stel je dan weer dat je gewoon op familiebezoek was, hetgeen volatiel is.

Daarnaast verklaarde je dat je gedurende tien dagen bij je tante verstopt zat – in tussentijd kwamen de Taliban je tot vier keer toe zoeken in je eigen huis – maar dat je de laatste drie à vier dagen toch in je eigen huis hebt doorgebracht (CGVS p. 19), omdat je moeder nog tijd met je wou doorbrengen voor je vertrek. Dat is niet aannemelijk. Aangezien de Taliban je in die periode om de paar dagen thuis kwamen zoeken, kan niet aangenomen worden dat je het risico zou nemen om de laatste dagen voor vertrek door te gaan brengen precies op die plek waar de Taliban je komen zoeken. Er kan begrip worden opgebracht voor het feit dat je moeder tijd met je wou spenderen voor vertrek, maar dat had zij ook in het huis van je tante kunnen doen, met veel minder risico.

Je onaannemelijke en volatiele verklaringen over je verblijf bij je tante breken je geloofwaardigheid nog verder af.

Je beschrijft ook een onlogisch gedrag van de Taliban, dat je geloofwaardigheid nog meer schade toebrengt. Je zegt dat de Taliban na je vertrek vier keer naar je huis gekomen zijn om je te zoeken, maar nergens anders. Dat is evenmin aannemelijk: indien de Taliban je werkelijk koste wat het kost zouden willen pakken krijgen, zou logischerwijze kunnen worden verwacht dat ze je op meer dan één plaats zouden zoeken. Je blijkt verschillende andere familieleden te hebben die wonen in de regio van Otmarkhel. Dat de Taliban je enerzijds absoluut zouden willen vinden, maar anderzijds de moeite niet zouden doen om je bij één van hen te komen zoeken, komt dan ook niet logisch over.

Je onaannemelijke verklaringen over het gedrag van de Taliban breken je geloofwaardigheid nog verder af.

Met betrekking tot de opmerkingen van je voogd en advocaat moet het volgende worden opgemerkt. Beiden halen aan dat ze opgemerkt hebben dat je problemen lijkt te hebben om zaken te begrijpen en een consistent verhaal te vertellen, en suggereren dat je inconsistente relaas mogelijk te wijten zou zijn aan je IQ. Je voogd sprak van een plan om een IQ-test of psychologische test te laten uitvoeren om dit te objectiveren, en zou een rapport daarvan nog aan het CGVS bezorgen, maar het CGVS heeft na het gehoor geen documenten meer ontvangen, waardoor onmogelijk kan worden ingeschat of en zo ja welke mentale problemen je eventueel zou hebben (CGVS p. 22-23). Wel kan opgemerkt worden dat je, hoewel je zeer inconsistente verklaringen aflegde, de vragen tijdens het gehoor wel degelijk begreep en je er inhoudelijk op antwoordde. Bovendien, zelfs indien zou blijken dat je een lager IQ zou hebben, wil dat niet zeggen dat je niet in staat zou

zijn om te vertellen wat er werkelijk gebeurd is. De hierboven vermelde inconsistenties en onaannemelijkheden kunnen zodoende niet zomaar aan een hypothetisch laag IQ worden geweten.

Er moet geconcludeerd worden dat er geen enkel geloof meer kan worden gehecht aan je asielrelaas. Je hebt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat je in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat je er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Met betrekking tot het beroep van je vader tenslotte moet het volgende worden opgemerkt. Je stelt dat hij voor de inlichtingendienst of de geheime dienst werkte, maar maakt dat geenszins aannemelijk. Vooreerst heb je van dit beroep zoals hierboven reeds uiteengezet geen melding gemaakt op de DVZ. Daarnaast leg je geen enkel document neer in verband met het werk van je vader, en leg je er zeer vage verklaringen over af: je weet niet wat de precieze naam is van de overheidsdienst waarvoor je vader werkte, je weet niet waar hij werkte, je weet niet of er foto's van hem zijn of van hem met collega's. Je stelt dat jullie documenten van zijn werk hadden thuis en dat die allemaal verbrand zijn, maar je kan ook niet zeggen welke documenten dat dan zouden zijn. Je zegt dat je vader in jullie eigen dorp info over de Taliban verzamelde, maar je weet niet hoe dat werkte, en je beweert dat hij een hoge rang had, maar weet niet welke rang (CGVS p. 12-13). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het feit dat je nog erg jong was toen je vader stierf, zou kunnen worden verwacht dat je je eventueel bij je familie had geïnformeerd over zijn werk. In ieder geval kan niet anders dan besloten te worden dat je de beweerde job van je vader niet aannemelijk hebt weten te maken met omstandige, gedetailleerde verklaringen.

Hoe dan ook moet gezien je ongeloofwaardige relaas worden besloten dat je geen geloofwaardige problemen hebt gekend in Afghanistan, noch tijdens je vaders werkzaamheden, noch na zijn dood acht à negen jaar geleden. Indien al zou kunnen worden aangenomen dat je vader werkelijk voor de inlichtingendienst werkte, quod non, kan er zodoende in jouw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade uit worden afgeleid.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te

tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds

april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEDA registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst

terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzekeerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of

een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover

staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van “*de beginselen van nauwkeurigheid, voorzorg en behoorlijk bestuur*” (verzoeker bedoelt allicht de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel).

Na een weergave van enkele van de door hem geschonden geachte bepalingen gaat verzoeker nader in op zijn persoonlijk relaas en de analyse van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS), in het bijzonder wat betreft het werk van zijn vader, zijn verblijf bij zijn tante en zijn terugkeer naar huis.

Wat betreft zijn verwestering wijst verzoeker erop dat hij “*zich sinds september 2020 in België bevindt en ongetwijfeld doordrongen is door de westerse cultuur*”, waarna hij aan de hand van objectieve landeninformatie ingaat op het risico van vervolging voor de uit Europa gerepatrieerde Afghanen die als “*verwesterd*” worden beschouwd.

Wat betreft de toekenning van subsidiaire bescherming gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in Afghanistan en op de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan.

Verzoeker besluit als volgt:

“Er dient geoordeeld te worden dat het verzoek van verzoeker, om reden van de verschillende hierboven genoemde elementen die risicofactoren vormen die cumulatief moeten worden geanalyseerd, ontvankelijk en gegrond is.

Verzoeker is een doelwit van de Taliban geworden wegens de activiteiten van zijn vader als overheidsspion. De Taliban zijn naar hem op zoek gegaan en toen zij vernamen dat hij naar Europa was vertrokken, hebben zij het huis van verzoeker in brand gestoken.

Bovendien blijft de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan problematisch en de aanwezigheid van verzoeker alleen zou een reëel gevaar voor zijn leven vormen. Ook de sociaal-economische situatie vormt een risicofactor, aangezien de meest kwetsbare gezinnen gevaar lopen te worden vervolgd.

Ten slotte is verzoeker ongetwijfeld verwesterd, aangezien hij al meer dan twee jaar in België woont. Sinds de machtsovername door de Taliban loopt hij bij terugkeer een nog groter risico op vervolging.”

In de stukkenbundel bij het verzoekschrift wordt gerefereerd aan de “*Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims*” van UNHCR van 16 december 1998 (stuk 5), de COI Query, “*Afghan nationals perceived*

as “Westernised” van EASO van 2 september 2020 (stuk 6), het artikel “*Afghans deported from Germany face violence, other perils*” uit Deutsche Welle van 26 mei 2019 (stuk 7), het artikel “*Rückkehr in Schuld und Scham*” van Amnesty International van 28 augustus 2019 (stuk 8), het artikel “*After return: Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan*” van RSN van april 2016 (stuk 9), de “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*” van UNHCR van 30 augustus 2019 (stuk 10), het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022 (stuk 11), het artikel “*Afghanistan: The Rule of Taliban: A year of violence, impunity and false promises*” van Amnesty International van 15 augustus 2022 (stuk 12), de “*Guidance Note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan*” van februari 2022 (stuk 13), het artikel “*Afghanistan : un an de violation des droits humains par les Talibans*” van Amnesty International van 15 augustus 2022 (stuk 14), het artikel “*Tracking disorder during Taliban rule in Afghanistan*” van ACLED en APW van 14 april 2022 (stuk 15), de “*EUAA analysis based on publicly available ACLED data. ACLED, Curated Data Files, Afghanistan, data covering 15 August 2021 to 30 June 2022*” van 2 augustus 2022 (stuk 16), het “*Report of the Secretary-General on The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*” van 14 september 2022 (stuk 17), het “*Report of the Special Rapporteur on the situation of human rights in Afghanistan*” van 9 september 2022 (stuk 18), het artikel “*Urgence – Afghanistan*” van PAM (stuk 19), het “*Humanitarian Response plan - Afghanistan, Humanitarian Programme Cycle 2022*” van januari 2022 (stuk 20), het artikel “*Crisis in Afghanistan: Unprecedented hunger after the conflict*” van IRC van 7 januari 2022 (stuk 21), het artikel “*Time Running Out to Address Afghanistan’s Hunger Crisis*” van Human Rights Watch van 17 maart 2022 (stuk 22), het rapport “*Afghanistan – Humanitarian Appeal 2022*” van UNFPA (stuk 23), en het artikel “*Afghanistan : face à la crise humanitaire, l’ONU pour un retour de l’aide au développement*” van ONU Info van 29 augustus 2022 (stuk 24).

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 12 januari 2026 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van EUAA van 4 november 2022, aan het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022, aan de “*Afghanistan Country Focus*” van EASO van januari 2022, aan de “*Afghanistan Country Focus*” van EUAA van december 2023, aan de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024, aan het rapport “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van EUAA van augustus 2022, aan het “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van EASO van augustus 2020, aan het rapport “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van EUAA van augustus 2022, aan het rapport “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*” van UNAMA van juni 2023, aan de COI Focus “*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*” van 14 december 2023, aan het rapport “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van EUAA van 2 februari 2024, aan de “*Afghanistan Country Focus*” van EUAA van november 2024 en aan de “*Focus Afghanistan – Return from abroad*” van SEM van februari 2025.

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin hij refereert aan het rapport “*Human Rights Situation in Afghanistan: January-March 2025 Update*” van UNAMA van 20 maart 2025, aan het rapport “*Human Rights Situation in Afghanistan: April-June 2025 Update*” van UNAMA van 23 juni 2025, aan het persbericht “*Afghanistan: UN report documents human rights violations of forced returnees*” van UNAMA/OHCHR van 24 juli 2025, aan een artikel van UNAMA van 17 september 2025, aan een Ambtsbericht van Canada van 27 februari 2025, aan het “*World Report: Afghanistan*” van Human Rights Watch van 2025, aan een document van Statbel, Myria en Cedoca, aan de “*Focus Afghanistan – Return from abroad*” van SEM van februari 2025 en aan een artikel uit The New York Times. Ook voegt verzoeker bij deze aanvullende nota een fotokopie van een brief en van de identiteitskaart van zijn vriendin.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) er geen enkel geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas en hij het beroep van zijn vader bij de inlichtingendienst of de geheime dienst geenszins aannemelijk maakt, omdat (ii) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen beschikbaar zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (iii) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien en omdat (iv) het loutere gegeven enige tijd in Europa te hebben verbleven niet volstaat om bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen en hij geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart dat zijn vader werkte voor de geheime dienst van de Afghaanse overheid, ervoor gezorgd heeft dat meerdere talibs werden gearresteerd en door de taliban gedood werd. Vijf of zes jaar later zouden de gearresteerde talibs uit de gevangenis ontsnapt zijn en naar verzoeker op zoek zijn gegaan. Verzoeker zou dan een tiental dagen bij zijn tante verbleven hebben, voor drie à vier dagen naar huis zijn teruggekeerd en dan Afghanistan verlaten hebben. Na zijn vertrek zouden de taliban nog vier keer naar zijn huis zijn gekomen om naar hem te vragen en bij hun vierde bezoek zouden ze het huis in brand hebben gestoken.

Verzoeker legde in de loop van de administratieve procedure geen enkel document neer ter staving van zijn relaas. De algemene landeninformatie waaraan hij thans refereert in zijn verzoekschrift en in zijn aanvullende nota heeft geen betrekking op zijn persoon en vormt bijgevolg geen bewijs van zijn vluchtrelaas. De brief van

zijn vriendin die verzoeker bij zijn aanvullende nota voegt, heeft betrekking op zijn integratie in België en staft de door hem voorgehouden problemen met en vrees voor de Taliban niet.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden besloten dat de door verzoeker voorgelegde documenten volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet verder worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Te dezen is de Raad na lezing van het rechtsplegingsdossier van oordeel dat verzoeker de door hem aangehaalde feiten en daaraan gerelateerde vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Zo wijst de adjunct-commissaris er vooreerst terecht op dat verzoeker op het CGVS een asielrelaas vertelde dat volledig afwijkt van wat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) had verteld. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Op de DVZ vertelde je immers nog dat de Taliban in je dorp van elk huis een jongen wilden meenemen om voor hen te werken, en dat enkele talibs werden gearresteerd nadat je neef de politie daarvan op de hoogte bracht. De Taliban zouden vier à vijf dagen later naar je huis gekomen zijn en wilden dat je naar hen zou komen. Daarop zou je drie dagen lang verborgen gebleven zijn bij vrienden en bij mensen uit het dorp, waarna je het land verliet (Vragenlijst 3.5). Dit verhaal heeft niets te maken met het verhaal dat je op het CGVS hebt verteld, wat vanzelfsprekend je geloofwaardigheid volledig onderuit haalt. Je stelt dat je op de Dienst Vreemdelingenzaken een verhaal had verzonden op aanraden van anderen, maar dat houdt geen steek (CGVS p. 20). Immers kan niet worden ingezien waarom je, indien je werkelijk dergelijke, ernstige persoonlijke problemen hebt ervaren met de Taliban, op de DVZ andere problemen met de Taliban zou verzinnen. Bovendien blijft je uitleg bij confrontatie erg ambigu: enerzijds stel je dat je een verhaal verzonden hebt op de DVZ, op aanraden van anderen; later beweer je dan weer dat je op de DVZ gewoon niet wist wat te zeggen en dat niemand je enig advies heeft gegeven (CGVS p. 22). Daarbovenop beweer je later dat het verhaal dat je vertelde op de DVZ ook deels echt gebeurd is, namelijk dat de Taliban inderdaad van elk huis een jongen wilden en dat ze je zo ook voor je recente vertrek aanleiding 4 à 5 keer kwamen zoeken doorheen de laatste vier jaar, waarbij je je telkens in de kelder verstopte (CGVS p. 20). Dat je aanvankelijk beweert dat je het DVZ-verhaal verzonden hebt, om vervolgens te beweren dat het toch (deels) waar is, houdt geen steek.

Bovendien vloeit het verhaal dat je op het CGVS vertelt volledig voort uit het beweerde beroep van je vader als spion en de moord op je vader. Nochtans gaf je op de DVZ geen beroep op voor je vader, en verklaarde je op de koop toe dat hij acht à negen jaar geleden een natuurlijke dood was gestorven, en dus niet dat hij vermoord werd door de Taliban (Persoonsgegevens DVZ, rubriek 15A). Bij confrontatie bevestig je dat je zelf beslist hebt om te verzinnen dat je vader een natuurlijke dood was gestorven, dat je dat niet gedaan had op advies van anderen, en dat je gewoon niet wist wat te zeggen (CGVS p. 22). Er kan op geen enkele manier ingezien worden waarom je de ware doodsoorzaak van je vader niet zou vermelden, zeker gezien je vader volgens je huidige asielrelaas gewelddadig werd vermoord en je weet dat je op de DVZ over je problemen in Afghanistan moest komen vertellen.

Er moet geconcludeerd worden dat bij voorbaat geen enkel geloof kan worden gehecht aan je asielrelaas.”

Verzoeker laat gelden dat dit argument niet kan worden aanvaard aangezien hij vanaf het begin van het verhoor bij het CGVS heeft verklaard dat hij de DVZ niet de volledige waarheid over zijn vader heeft verteld en hij zich, toen hij door de DVZ werd gehoord, niet zeker genoeg voelde om dergelijke gevoelige informatie toe te vertrouwen. Hij duidt dat hij bij de DVZ minderjarig was, net in België was aangekomen en nog in shock was door de gebeurtenissen in Afghanistan. Dat verzoeker toen in shock was, betreft evenwel een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Door te stellen dat hij zich bij de DVZ niet zeker genoeg voelde om dergelijke gevoelige informatie toe te vertrouwen, reikt verzoeker voorts alweer een nieuwe verklaring aan voor het afleggen van leugenachtige verklaringen bij de DVZ. Zoals in de bestreden beslissing op goede gronden wordt gesteld, had hij op het CGVS al aangegeven dat hij bij de DVZ een verhaal had verzonden op aanraden van anderen om daarna te verklaren dat hij niet wist wat te zeggen en dat niemand hem enig advies had gegeven (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20 en 22). Het spreekt voor zich dat het gegeven dat verzoeker nu weer met een nieuwe verschoning voor zijn onwaarschijnlijk relaas bij de DVZ komt opzetten, zijn geloofwaardigheid niet ten goede komt. Verzoeker werd er bovendien op de DVZ, waar hij was vergezeld van zijn voogd, uitdrukkelijk op gewezen dat van hem, als verzoeker om internationale bescherming, wordt verwacht dat hij bij het invullen van de vragenlijst nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom hij bij zijn terugkeer problemen vreest of riskeert en dat hij in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft (adm. doss., stuk 7, map ‘DVZ’, vragenlijst, p. 1). Zijn bewering dat hij zich niet direct bewust was van het belang van dit onderhoud met de DVZ en vooral van het feit dat hij doorzichtig moest zijn over zijn hele verhaal kan dan ook niet worden aanvaard. Evenmin kunnen

zijn minderjarigheid, recente aankomst in België en onzekerheid het verzinnen van een asielaanvraag bij de DVZ verschonen. De Raad benadrukt dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Dat verzoeker dit niet gedaan heeft en bij de DVZ een vluchtverhaal heeft verzonden, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag. De omstandigheid dat verzoeker vanaf het begin van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaard heeft dat hij de DVZ niet de volledige waarheid over zijn vader heeft verteld, doet aan dit alles geen afbreuk. Verzoeker wijst ter verschoning van het niet waarachtig vertellen van zijn vluchtredenen bij de DVZ ook nog op zijn *“intellectuele moeilijkheden”*, doch hij brengt geen enkel (begin van) bewijs aan dat zijn inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast of hem zouden verhinderen om zijn vertrouwen te schenken aan de instanties waarvan hij de bescherming inroept en om van bij de aanvang van zijn procedure een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Aldus slaagt verzoeker er niet in de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten.

Daarbij komt nog dat ook de verklaringen die verzoeker op het CGVS aflegde niet aannemelijk zijn.

Zo wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden op gewezen dat verzoeker onaannemelijke en volatiele verklaringen aflegde over zijn verblijf bij zijn tante:

“Je stelt immers dat je, toen de Taliban in je eigen huis voor het eerst naar jou kwam vragen, bij je tante was. Je zou daar geweest zijn, zo stel je, precies omdat de Taliban naar jou op zoek waren (CGVS p. 18). Dat kan je op dat moment echter nog niet geweten hebben: zoals je ook zelf verklaart ontdekte je pas dat de Taliban naar jou op zoek was bij hun eerste bezoek. Je kan dus niet al omwille van de Taliban bij je tante verstoppt geweest zijn. Bij confrontatie daarmee stel je dan weer dat je gewoon op familiebezoek was, hetgeen volatiel is.

Daarnaast verklaarde je dat je gedurende tien dagen bij je tante verstoppt zat – in tussentijd kwamen de Taliban je tot vier keer toe zoeken in je eigen huis – maar dat je de laatste drie à vier dagen toch in je eigen huis hebt doorgebracht (CGVS p. 19), omdat je moeder nog tijd met je wou doorbrengen voor je vertrek. Dat is niet aannemelijk. Aangezien de Taliban je in die periode om de paar dagen thuis kwamen zoeken, kan niet aangenomen worden dat je het risico zou nemen om de laatste dagen voor vertrek door te gaan brengen precies op die plek waar de Taliban je komen zoeken. Er kan begrip worden opgebracht voor het feit dat je moeder tijd met je wou spenderen voor vertrek, maar dat had zij ook in het huis van je tante kunnen doen, met veel minder risico.”

In zijn verzoekschrift tracht verzoeker te laten uitschijnen dat hij *“zich gewoon heeft vergist toen hij het werkwoord “verstoppen” gebruikte”*, doch dit kan niet blijken uit het geheel van zijn verklaringen. Hem gevraagd waarom hij bij zijn tante was, antwoordde verzoeker dat hij zich daar verborg. Meteen daarna, toen hem gevraagd werd of hij al verstoppt was de eerste keer dat de taliban naar zijn huis kwamen, antwoordde verzoeker bevestigend. Daarna gevraagd hoe het kwam dat hij zich al aan het verbergen was toen de taliban de eerste keer kwamen en wat de aanleiding was om zich bij zijn tante te verstoppen, antwoordde verzoeker dat de taliban hem wilden meenemen. Het is pas toen hij er door de *protection officer* mee geconfronteerd werd dat hij toen de taliban de eerste keer naar zijn huis kwamen nog niet kon weten dat ze hem zochten, dat verzoeker zei dat hij gewoon naar het huis van zijn tante was gegaan voor een familiebezoek (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18). Het is in deze context niet aannemelijk dat verzoeker *“zich gewoon heeft vergist toen hij het werkwoord “verstoppen” gebruikte”* en dat deze vergissing te wijten is aan zijn intellectuele moeilijkheden.

Door voorts nog te wijzen op zijn jonge leeftijd (15 jaar) en op zijn verstandelijke vermogens verklaart verzoeker nog steeds niet waarom hij het enorme risico genomen heeft om de laatste dagen voor zijn vertrek terug te keren naar huis, waar de taliban hem de laatste tien dagen vier keer waren komen zoeken. Uit het gegeven dat verzoeker zich reeds tien dagen verborgen had gehouden bij zijn tante kan worden afgeleid dat hij zich ondanks zijn jonge leeftijd en beweerde beperkte verstandelijke vermogens terdege bewust was van het gevaar dat hij liep. Dat hij zich *“hoogstwaarschijnlijk niet bewust was van het risico dat hij nam”* kan dan ook niet worden aangenomen. Bovendien verklaart verzoeker hiermee nog steeds niet waarom zijn moeder hem niet bij zijn tante had bezocht om voor zijn vertrek uit Afghanistan nog tijd met hem te spenderen. Dit zou minder risicovol zijn geweest. Deze gedragingen doen dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden problemen met en vrees voor de taliban.

Aldus slaagt verzoeker er ook niet in om deze motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en terecht en pertinent zijn, te weerleggen of te ontcrachten.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoeker de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

“Je beschrijft ook een onlogisch gedrag van de Taliban, dat je geloofwaardigheid nog meer schade toebrengt. Je zegt dat de Taliban na je vertrek vier keer naar je huis gekomen zijn om je te zoeken, maar nergens anders. Dat is evenmin aannemelijk: indien de Taliban je werkelijk koste wat het kost zouden willen pakken krijgen, zou logischerwijze kunnen worden verwacht dat ze je op meer dan één plaats zouden zoeken. Je blijkt verschillende andere familieleden te hebben die wonen in de regio van Otmarkhel. Dat de Taliban je enerzijds absoluut zouden willen vinden, maar anderzijds de moeite niet zouden doen om je bij één van hen te komen zoeken, komt dan ook niet logisch over.

Je onaannemelijke verklaringen over het gedrag van de Taliban breken je geloofwaardigheid nog verder af.”
Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Tot slot wordt in de bestreden beslissing nog als volgt opgemerkt over het beroep van verzoekers vader:

“Je stelt dat hij voor de inlichtingendienst of de geheime dienst werkte, maar maakt dat geenszins aannemelijk. Vooreerst heb je van dit beroep zoals hierboven reeds uiteengezet geen melding gemaakt op de DVZ. Daarnaast leg je geen enkel document neer in verband met het werk van je vader, en leg je er zeer vage verklaringen over af: je weet niet wat de precieze naam is van de overheidsdienst waarvoor je vader werkte, je weet niet waar hij werkte, je weet niet of er foto's van hem zijn of van hem met collega's. Je stelt dat jullie documenten van zijn werk hadden thuis en dat die allemaal verbrand zijn, maar je kan ook niet zeggen welke documenten dat dan zouden zijn. Je zegt dat je vader in jullie eigen dorp info over de Taliban verzamelde, maar je weet niet hoe dat werkte, en je beweert dat hij een hoge rang had, maar weet niet welke rang (CGVS p. 12-13). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het feit dat je nog erg jong was toen je vader stierf, zou kunnen worden verwacht dat je je eventueel bij je familie had geïnformeerd over zijn werk. In ieder geval kan niet anders dan besloten te worden dat je de beweerde job van je vader niet aannemelijk hebt weten te maken met omstandige, gedetailleerde verklaringen.”

Verzoeker beperkt zich tot een herhaling van wat hij eerder tijdens het gehoor voor het CGVS reeds verklaard heeft, met name dat hij minder dan tien jaar oud was toen zijn vader door de taliban werd gedood en dat de taliban zijn huis, waar de documenten van zijn vader bewaard werden, in brand hebben gestoken. Het louter herhalen van deze verschoningen voor zijn gebrek aan documenten en informatie over het beroep van zijn vader is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke. Waar hij nog wijst op zijn beperkte intellectuele vermogens kan nog worden gewezen op de volgende motieven van de bestreden beslissing:

“Met betrekking tot de opmerkingen van je voogd en advocaat moet het volgende worden opgemerkt. Beiden halen aan dat ze opgemerkt hebben dat je problemen lijkt te hebben om zaken te begrijpen en een consistent verhaal te vertellen, en suggereren dat je inconsistente relaas mogelijk te wijten zou zijn aan je IQ. Je voogd sprak van een plan om een IQ-test of psychologische test te laten uitvoeren om dit te objectiveren, en zou een rapport daarvan nog aan het CGVS bezorgen, maar het CGVS heeft na het gehoor geen documenten meer ontvangen, waardoor onmogelijk kan worden ingeschat of en zo ja welke mentale problemen je eventueel zou hebben (CGVS p. 22-23). Wel kan opgemerkt worden dat je, hoewel je zeer inconsistente verklaringen aflegde, de vragen tijdens het gehoor wel degelijk begreep en je er inhoudelijk op antwoordde. Bovendien, zelfs indien zou blijken dat je een lager IQ zou hebben, wil dat niet zeggen dat je niet in staat zou zijn om te vertellen wat er werkelijk gebeurd is. De hierboven vermelde inconsistenties en onaannemelijkheden kunnen zodoende niet zomaar aan een hypothetisch laag IQ worden geweten.”

Deze motieven worden niet weerlegd.

Gelet op het voorgaande, maakt verzoeker zijn problemen met en vrees voor de taliban omwille van het werk van zijn vader bij de Afghaanse geheime dienst niet aannemelijk.

In zijn verzoekschrift laat verzoeker ook nog gelden dat hij *“zich sinds september 2020 in België bevindt en ongetwijfeld doordrongen is door de westerse cultuur”* en dat *“uit talrijke verslagen blijkt dat er een aanzienlijk risico van vervolging bestaat voor de uit Europa gerepatrieerde Afghanen die als “verwesterd” worden beschouwd”*.

De Raad wijst er vooreerst op dat hij zich ervan bewust is dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als

niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren, temeer nu verwerende partij bij een aanvullende nota van 12 januari 2026 en verzoeker bij een ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota de beschikbare objectieve landeninformatie hebben geactualiseerd en aangevuld.

Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghaanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 99, EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van november 2024, p. 44-46, en SEM, "*Focus Afghanistan – Return from abroad*" van februari 2025, p. 17 e.v.). Er blijkt ook niet dat de taliban, bij een controle aan de grens of een checkpoint, eenvoudig zouden kunnen vaststellen dat verzoeker, die aangaf het grootste deel van zijn leven in Afghanistan te hebben gewoond, ooit in België heeft verbleven. Zelfs indien zij dit zouden kunnen vaststellen, dan nog zijn er geen aanwijzingen dat verzoeker louter hierom zou worden vervolgd of ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet, zou lijden. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. De beschouwingen in het verzoekschrift en de aanvullende nota van verzoeker waarin informatie wordt bijgebracht die in lijn ligt of dezelfde is als de door het CGVS ter beschikking gestelde informatie, doen hierover niet anders besluiten.

Door in zijn verzoekschrift te wijzen op zijn verblijf in België sinds september 2020 en zonder meer te stellen dat hij "*ongetwijfeld doordrongen is door de westerse cultuur*", toont verzoeker niet aan dat hij dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De Raad wijst erop dat uit de loutere omstandigheid dat verzoeker enkele jaren in het Westen heeft verbleven en er een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend niet kan worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Voorts voegt verzoeker bij zijn aanvullende nota een fotokopie van een brief van een vriendin in België. Hij verschaft hierover in zijn aanvullende nota niet de minste toelichting. De Raad leest in dit schrijven (onder meer) dat verzoeker goed Frans spreekt, hulpvaardig is en hier een vriendenkring heeft. Hoewel dit lovenswaardig is en aantoonbaar dat verzoeker zich tijdens zijn verblijf in België in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, is dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard om te leiden tot de vaststelling dat hij dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van het spreken van de Franse taal en het hebben van enkele vrienden die hij soms helpt dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, noch dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden of als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

Verzoeker is een meerderjarige Afghaanse man van 21 jaar (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', verklaring DVZ, nr. 4), die Afghanistan begin 2020 heeft verlaten (*ibid.*, nr. 33). Er kan dus van uitgegaan worden dat hij een groot deel van zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht. Voorts blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker nog familie heeft in Afghanistan en dat hij daar nog contact mee heeft (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10) zodat, bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij er nog steeds beschikt over een familiaal netwerk. Verder verklaarde verzoeker in Afghanistan koranlessen te hebben gevolgd in de moskee (*ibid.*, p. 6). Verzoeker spreekt ook *Pashtou* (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', verklaring betreffende procedure). Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Wat betreft verzoekers betoog in zijn verzoekschrift over het leven onder talibanbewind en de talrijke mensenrechtenschendingen, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer

worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij in de actuele stand van zaken louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar zijn provincie Baghlan, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, een Afghaanse man van 21 jaar, die inmiddels ruim vijf jaar in België is en die in Afghanistan een groot deel van zijn vormende jaren heeft doorgebracht, er koranles kreeg en er nog over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de adjunct-commissaris geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat de voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met en vrees voor de taliban omwille van het werk van zijn vader bij de Afghaanse geheime dienst niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijck of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.4.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* en het *Afghanistan Freedom Front* en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk

doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024. Ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024, blijft de algemene veiligheidssituatie positief evolueren en zet de tendens van een daling van het geweld zich voort. De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. De ontheemding die nog plaatsvindt, is bovendien het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen *de facto* strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie: EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 59). De ontheemding ten gevolge van het conflict is vrijwel volledig gestopt.

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 en is, gelet op de informatie opgenomen in de “*Afghanistan Country Focus*” van EUAA van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Baghlan. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen die het risico op ernstige schade kunnen verhogen zich *in casu* niet stelt. Het voorgaande stemt overeen met de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van mei 2024.

Verzoeker brengt geen informatie bij die hierop een ander licht kan werpen.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het *Pashtou* machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.8. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN